

юридичним вираженням універсальної родової сутності людини, бо регульовані правом суспільні відносини є результатом реалізації різних людських сутнісних сил. І чим більше розвинена людська сутність, більш різнобічно виявляється людська діяльність, тим більше розвиненим має бути право.

Але право лише формально представляє загальну волю суспільства. Насправді це воля панівного класу, зведена до закону. Право, у своїй такій сутності, є юридичним вираженням відчуженого буття універсальної родової сутності людини. Історичний процес є вираженням розвитку відчуженої родової та індивідуальної сутності людини. Відчужене буття родової та індивідуальної сутності людини, на мій погляд, є онтологічною (антропологічною) основою правового вігілізму як у національному, так і міжнародному праві. Право, як зазначалося, є формою, обумовленою змістом. Зміст визначає форму, але форма, як відомо, не байдужа до змісту.

Отже, різні концепції права мають загальне онтологічне підґрунтя, на основі якого і можлива розробка інтегративної теорії права. Вона фактично стане новою єдиною теорією праворозуміння, що спирається на ідею людинорозмірності права.

Список використаної літератури:

1. Алексєєв С.С. Філософія права. М., 2005 – 200 с.
2. Нерсесянц В.С. Філософія права: Підручник для вузів. М., 2008 – 421 с.
3. Філософія права : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. І. Максимов та ін. / за ред. д-ра філос. наук, проф. О. Г. Данильяна. – Харків: Право, 2009. – 208 с.
4. Трубецкой Е. Н. Энциклопедия права / Е. Н. Трубецкой // Філософія та енциклопедія права в університеті Святого Володимира : у 2 кн. / за ред. І. С. Гриценка. – Київ : Либідь, 2001. – Кн. 2. – 448 с.

Резворович Кристина Русланівна

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри цивільного права та
процесу Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ;

Мирилко Віктор Вадимович

курсант 2-го курсу Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ

ЗАХИСТ ПРАВ АВТОРА

В умовах розвитку високих технологій та поступового переходу ринкової економіки до інноваційного забезпечення захисту авторських прав стає одним із важливих напрямів діяльності держави.

Авторські права найчастіше захищаються засобами, передбаченими

цивільним законодавством. У зв'язку з цим у цивілістичній науці традиційно є актуальною тема, пов'язана з порушенням і, як наслідок, – із захистом інтелектуальних авторських прав. Це зумовлено, крім необхідності боротьби з «інтелектуальним піратством» усередині країни, проблемами захисту прав українських авторів за кордоном та іноземних авторів в Україні в рамках Євразійського Економічного Союзу та Світової організації торгівлі. Ці обставини також, безсумнівно, актуалізують тему дослідження.

Захист порушених чи оскаржених авторських прав здійснюється як цивільно-правовими, а й публічно-правовими способами. Проте, посилення з боку держави публічно-правових економічних методів на порушників (збільшення штрафів замість термінів позбавлення волі чи виправних робіт) не веде до помітного зниження порушень авторських прав. Тому визначальними способами захисту як майнових, і особистих немайнових та інших прав, які належать автору, як і залишаються заходи на правопорушників цивільно-правового характеру. Інакше кажучи, є цивілістична домінанта захисту порушених або оскаржених авторських прав.

Права на захист автора передбачені в Конституції України, Цивільному кодексі України, Законі України «Про авторське право і суміжні права».

Як зазначає в своїй праці Сердюк. В. В., здійснення захисту права в суді являється найбільшою гарантією на забезпечення прав і свобод людини. З такої причини суд займає визначальне положення в державних органах [1, с. 15].

Авторські права виникають у творців творчої праці, яка є об'єктом інтелектуальної власності, що охороняється законом. Захист авторських прав означає застосування комплексу правових норм для відстоювання інтересів авторів та правовласників. Питанням авторського права присвячено гол. 70 ГК РФ, де законодавець у тому числі встановив порядок та способи вирішення спорів, а також відповідальність за порушення у цій сфері.

Для захисту прав автора наявні різні види процесу. Найбільше випадків захисту передбачено для цивільного процесу через наявність відшкодування заподіяної шкоди. В законодавстві передбачено норми від посягань на авторські права. З такого приводу цілком правильно вказує про значення визначення та захисту авторських прав у законодавстві Н. С. Кузнецова, що: «таку позицію законодавця в питанні формування ефективних правових норм для якісного захисту прав інтелектуальної власності, забезпечення всебічної реалізації інтелектуальних прав слід розглядати як невід'ємну складову найбільш пріоритетних завдань сучасної держави» [2, с. 23]. Проте, захист прав автора набув популярності в останні десятиліття, а до того періоду часу проблема залишалася досить актуальною.

Після прийняття нашою державою незалежності вдосконалилось законодавство відповідно до Концепції судово-правової реформи в Україні від 28 квітня 1992 р. За вказаним нормативним актом передбачалось вдосконалити судову владу та законодавство, зокрема проведення процесу [3]. 23 грудня 1993 року в Україні прийнято Закон «Про авторське право і суміжні права».

Правове регулювання вказаного закону поширювалося на відносини у напрямку створення творів літератури, науки, мистецтва та об'єктів суміжних

прав. В законі передбачено захист прав автора в судовому порядку, підстави, способи захисту, забезпечення позову.

18 березня 2004 року прийнято ЦПК України, який достатньо визначений в питаннях структури цивільного судочинства. Як зазначено в роботах науковців Ярема А. Г., Давиденко Г. І., в кодексі не передбачено альтернативної підсудності, але вказано інститут забезпечення позову до подання позовної заяви з метою запобігання порушенню права інтелектуальної власності [4, с. 25-30].

Одним з основних пріоритетів сучасної України є правове і соціально-економічне забезпечення розвитку науково-технічного прогресу та захисту прав на об'єкти права інтелектуальної власності. Жодна країна в сучасних умовах інноваційної економіки не може ефективно розвиватися, не маючи відповідного науково-технічного потенціалу. Більше того, в умовах глобалізації світових процесів науково-технічний потенціал набуває для кожної країни стратегічного значення.

Отже, можемо зробити висновки, що кожний громадянин має право на результати своєї інтелектуальної, творчої діяльності; ніхто не може використовувати або поширювати їх без його згоди, за винятками, встановленими законом.

Література

1. Сердюк В. В. право на судовий захист у контексті змагальності сторін. Адвокат. 2012. № 9 (144). С. 14-18.

2. Кузнєцова Н. С. Проблеми захисту прав інтелектуальної власності в Україні. Право України. 2011. №3. С. 21-29

3. Постанова Верховної Ради України «Про Концепцію судово-правової реформи в Україні» URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2296-12#Text>

4. Ярема А. Г., Давиденко Г. І. Новели цивільного судочинства. Вісн. Верхов. Суду України. 2005. № 9. С. 25-30